

предъ своитѣ гости, впи очи въ всѣ-
киго отъ тѣхъ и тънка усмивка на-
кара мустацитѣ му да потреператъ.

— Аферимъ, бе момчета? — Ха,
така ви искамъ! Не азъ да ви дира,
а вие мене да търсите, че всички
вкупомъ да отмъщаваме на народ-
нитѣ душмани.

— Искате ли ги, момчета? —
обърна се той къмъ своитѣ друга-
ри хайдути.

Тѣ гледаха възторжено ново-
дошлитѣ, а очитѣ имъ играеха отъ
задоволство.

— Какъ да ги не искаме? Коя

потеря сега ще излѣзе насреща ни!

И всички, старитѣ хайдути и тѣх-
нитѣ млади другари, се хвърлиха
единъ къмъ другъ, прегърнаха се,
разцѣлуваха се и съ радостъ си
стиснаха ръцетѣ.

Пиринскиятъ вѣтъръ се прови-
раше между едритѣ клоне. Гората
пѣеше хайдушка пѣсень. Отъ род-
ната трева се вдигаше бѣла пара.
Хайдутитѣ почнаха да се стѣгатъ
за пжтъ. Народътъ ги чакаше като
ангели закрилници.

И гората екна отъ бодрия хай-
душки смѣхъ...

Петъръ Стжповъ

РОДИНА

Слушамъ приказка старинна,
слушамъ пѣсень на кавалъ...
Малка, дрипава робиня,
родната земя била.

Изъ полетата кѣнтѣли
кърджалийски викове,
и народътъ кърви лѣлъ е
дни... години... вѣкове...

Но въ една размирна пролѣтъ
скочилъ бедниятъ народъ,
та развѣлъ байрякъ на воля
за честитъ и слънчевъ бродъ.

Пѣла тжжната Марица
химъ за бунтъ и свобода,
а Бенковски, горда птица,
хвъркалъ надъ гори, села.

И подъ огненото знаме
кипналъ огнениятъ бой:
до сърдце-сърдце до рамо —
якъ юмрукъ на якъ герой...

Плувнали въвъ кръвъ селата,
димъ въ небето се извилъ,
не изгрѣла свободата,
но народътъ победилъ.

Слушамъ приказка старинна
слушамъ пѣсень на кавалъ...
Мойта слънчева родина
бледна скръбница била.

Иванъ Василевъ